

En pilgrimsrejse

Uppsala-Trondheim-Uppsala

1500 km på cykel 21. - 26. juli 2018

Der er tre krav til en pilgrimsrejse:

- *Den skal være for de få*
- *Det skal gøre ondt*
- *Den skal være rensende*

Pilgrimsbrevet'en, Uppsala-Trondheim-Uppsala, opfylder alle tre krav:

- *Den skal være for de få:
Der var 57 tilmeldte, 39 til start og 35, der gennemførte, heraf en uden for tidsgrænsen*
- *Det skal gøre ondt:
Der var masser af smerte og endnu mere sved, så dette punkt er også opfyldt*
- *Den skal være rensende:
Nu til dags bliver den rensende effekt opfattet som noget kropsligt snarere end som noget åndeligt. Efter 1500 km kan man vist godt betragte sin krop som helt rensed for alle skadelige stoffer.*

1. Indledning

Randonneur Stockholm havde besluttet at arrangere en brevet, der skulle løbe langs den gamle pilgrimsrute mellem Uppsala og Trondheim. Det ville blive en brevet på godt 1500 km, der to gange skulle op over bjergryggen, der skiller Sverige og Norge. Der var overnatningsmulighed for hver ca. 300 km, hvor man på forhånd kunne vælge at sove på luftmadras i en sovesal eller mere komfortabelt i et hotelværelse. Jeg valgte luksuspakken, dels fordi jeg er en stor tilhænger af luksus, dels fordi luftmadrasserne blev tildelt efter 'først-til-mølle'-princippet, og da jeg altid kommer til overnatningsstedet som en af de sidste, ville der ikke være nogen sikkerhed for, at der var en luftmadras til mig.

Arrangørerne havde lavet en meget flot og indbydende hjemmeside med alle nødvendige informationer, et interaktivt kort over ruten, beskrivelse af stempelsteder mv., som gav et godt overblik.

Langtidsplanlægning er ikke min stærke side, så da vi kom til april måned havde jeg stadig ikke besluttet mig for hvilken udfordring, jeg ville kaste mig over i år. Efter lidt søgning på nettet faldt jeg for den helt nye Pilgrimsbrevet. Det er altid lidt risikabelt at melde sig til en ny brevet, som arrangørerne ikke har forsøgt sig med før, men hjemmesiden overbeviste mig om, at jeg ville være i gode hænder. Et andet problem var vejret: Jeg kan godt cykle i regnvej og modvind, men alt andet lige er det sjovere at køre i solskin og medvind. Og det svenske og norske sommervejr består som bekendt af 80 % regn. Men jeg tænkte, at det nok ville gå, hvis bare jeg tog min gode regnjakke med og ellers belavede mig på en våd og kold tur.

Jeg plejer at forberede mine brevet'er med at hente arrangørens gps-spor, læse det ind i Garmins Map-Source program og der granske ruten nøjere. Desuden laver jeg sporet om til mindre del-spor – et pr. kontrolsted – og jeg laver sporet om, så min gps kan finde vej og give mig besked, når jeg skal dreje. Men arrangørernes spor blev først tilgængeligt aftenen før jeg skulle rejse, så jeg måtte nøjes med en meget overordnet gennemgang af ruten og ville blive nødt til at navigere uden 'bip' til at fortælle mig, når jeg skulle dreje. Lidt nervepirrende, men også en spændende udfordring.

Jeg kørte til Uppsala i bil sammen med Joan, min bedre halvdel, så vi sammen kunne holde ferie i Sverige, efter jeg var kommet tilbage fra min pilgrimsfærd. Siden maj havde vejret i Nordeuropa været tørrere og varmere end i Spanien og vejrudsigten viste ingen tegn på, at dette ville ændre sig i ugerne op mod starten, så jeg var fuld af fortrøstning og besluttede at efterlade det varmeste af mit tøj hjemme. Nu var bekymringen ikke så meget regn som de skovbrande, der var brudt ud tæt ved ruten og som i tilfælde af ændring i vindretningen ville gøre det nødvendigt for os at køre en omvej på op til 50 km.

Fredag aften var der indchecking, aflevering af dropbags og cykelkontrol.

2. Lørdag d. 21. juli

Jeg stod tidligt op, så jeg kunne nå at cykle de 5 km ind til starten og være der en halv time før start. Da jeg ankom til startstedet, var der et fint banner, et bord og 2 'officials'. Og mig.

Jeg fik et stempel i mit kontrolkort og så var jeg klar til start. Efter 10 minutter kom yderligere en deltager - og så ventede vi. At cykle 1500 km er åbenbart noget svenskere tager meget afslappet. På hjemmesiden var der 57 tilmeldte, men det viste sig, at der kun mødte 39 til start, så vi var en lille sluttet kreds, der skulle af sted.

Da klokken slog 7 og starten skulle gå, var det stadig ikke alle, der havde fået stemplet deres kontrolkort, så Per Eric, en af arrangørerne, meddelte, at i lyset af at Uppsala er en universitetsby, ville man overholde det akademiske kvarter.

Det havde som sagt været tørvejr de seneste par måneder, men kort før starten begyndte det at regne! Temperaturen var ikke længere tropisk, men faldt til 18-19 gr. Der faldt en let sommerregn de første 60 km, hvorefter skyerne forsvandt, himlen blev blå og temperaturen igen kom op på 28-29 gr.

Starten foregik som master-start med en velomobil i front til at vise vej og holde farten nede inde i byen. Tempoet var behageligt inde i byen, men da vi kom ud på det åbne land blev farten skruet i vejret. Jeg fulgte med så godt, jeg kunne, men jeg kunne mærke det i knæet og efter godt 20 km besluttede jeg at lade de andre køre og selv fortsætte i et tempo, som jeg ville kunne opretholde de næste 1510 km.

Der var også andre, der havde fundet deres eget tempo og et godt stykke af vejen fulgtes jeg med en lille gruppe. De kørte fra mig inden første kontrol i **Gysinge** efter 84 km., men da jeg stillede cyklen fra mig ved kontrollen – en lille landhandel – kom de cyklende tilbage i mod mig! De må have overset kontrollen eller troet at der lå en stempelmulighed længere fremme.

Der var stor forskel på hvor meget, de enkelte skulle spise på kontrollen, nogle skulle bare have et stempel mens andre skulle have kaffe og kage. Jeg tog en af mine medbragte rugbrødsmadder og kørte videre efter 10 minutter – denne gang alene. Og sådan ville jeg komme til at køre de næste 4 dage – alene, kun med selskab ved kontrollerne.

Indtil nu havde det været temmelig fladt, men på det næste stykke kom der et par lange, seje bakker, som fik knæet til at smerte. De seneste år har mit knæ været nogenlunde samarbejdsvilligt, men i år har det gjort ondt, når jeg har skullet op ad bakke. Jeg havde forventet, at det ville gå væk når jeg kom i bedre træning, men smerterne har været ved. Kort inden vi kørte til Sverige var jeg hos fysioterapeuten, der som en nødhjælp tapede mit overlår ind i kinesiotape. Selv om det er helt vildt så godt det virker, var det ikke nok til helt at fjerne alle smerter.

Vi kørte nu gennem flot, svensk landskab med blå elve, røde bondehuse og grønne træer. Bakker og solen fik sveden frem og jeg var godt stegt, da jeg nåede næste kontrol i **Torsång** kl. 14:45 efter 184 km. Torsång er en lille turistmagnet ved Dalelven, og det gode vejr havde fået endnu flere besøgende frem end ellers. Inde på cafeen, hvor vi skulle stemple, var køen nok 30 minutter lang, men de søde piger spottede mig, spurgte om jeg skulle stemple og gav mig et stempel uden at jeg skulle vente i kø – skønt! Jeg tankede op med

lidt rugbrød og to store kugler is ved en isbod og kørte videre efter 20 minutters hvil.

Det næste stykke var mindre bakket, så knæet fik det bedre, men temperaturen fortsatte med at stige til 30 gr. Jeg ankom til **Leksand** kl. 17:40 efter 243 km. Der ville ikke være varm mad på overnatningsstedet, så jeg havde besluttet mig for at få et varmt måltid i Leksand. Første sted, jeg var inde, var de ved at lukke, men længere fremme var der et pizzeria, der kunne servere pasta med kødsovs og en cola til. Det var to ældre svenske mænd, der bestyrede biksen – de gik og småhersede med hinanden, misforstod hinanden og gik lidt i vejen for hinanden mens de talte en dialekt, som jeg havde svært ved at forstå.

Jeg spiste sammen med Gerd fra Tyskland. Vi talte ikke meget sammen, men sad lidt for os selv og spiste ved samme bord. Men jeg noterede mig, at Gerd, som alle rigtige tyskere, skulle have ½ l stærk øl inden han drak sin cola.

Efter 35 minutters pause fortsatte jeg gennem Dalarna med smukke søer, kønne huse og flotte udsigter. Her er mange af bjælkehusene ikke røde, men står grå i det rå træ. Jeg fik senere at vide, at træet behandles med vitriol, som bevarer træets naturlige farve, men beskytter mod råd og svamp. Mange steder stod høje majstænger pyntet med kranse, der nu var visnet i månederne siden maj – det er en særlig tradition i Dalarna, at lade majstængerne stå til næste år.

Ca. 50 km af ruten gik langs med Siljansøen med flotte udsigter ud over vandet eller det omkringliggende landskab. Det er tydeligt, at mange rige stockholmere har købt en gård langs med søen og sat den i stand så den nu ligner en herregård snarere end en gammel bondegård. Er man helt fremme i skoene køber man også en gammel bjælkehytte, skiller den ad og samler den igen på plænen ud for gården, så det hele bliver endnu mere 'autentisk' og gammeldags.

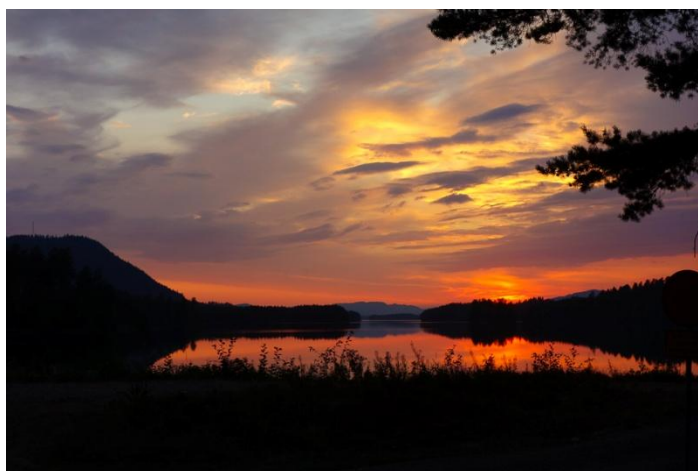

I **Mora**, hvor jeg ankom kl. 20:55 efter 300 km, skulle vi en lille omvej ind gennem byen for at se målområdet for Wasaløbet. Jeg var træt, så jeg overvejede kortvarigt om jeg skulle køre til venstre, når jeg kom ind i byen og dermed undgå omvejen, men jeg besluttede - som sædvanligt - at følge den officielle rute for at få det hele med. Og det var heldigt, for ved målstregen for Wasaløbet var der hemmelig kontrol. Jeg blev budt på blåbær suppe, fordi det får man til Wasaløbet, men i denne omgang kold, fordi det var sommer. Det smagte dejligt og var rigtigt godt, at få lidt energi af. Oven i købet fik jeg en laurbærkrans - lavet af efeu og et cykeldæk - om halsen og blev foreviget foran målstregen. Lidt tidligt med en sejrsceremoni i betragtning af at jeg ikke engang havde gennemført en hel dags cykling endnu. Men hyggeligt og sjovt.

Der var nu 43 km ret flade km tilbage af dagens etape. Solnedgangen farvede himlen i flotte farver, og jeg var nødt til at stoppe for at tage et par billeder, selv om jeg godt ved, at det næsten er umuligt, at yde den flotte udsigt retfærdighed på et foto.

Jeg kom til **Älvdalen** kl. 23:00 efter 342 km - ikke så dårligt endda, da det ville give mig mulighed for en god nats søvn. Jeg blev budt på müsli, brød, ost og masser af vand - det sidste var hårdt tiltrængt efter en dag, der endte med at blive meget varm på trods af en våd start. Da jeg havde valgt luksuspakken, skulle jeg overnatte på et hotel / vandrehjem 100 m nede ad vejen. Da jeg ankom, var alle hjælpere og ryttere gået i seng og jeg kunne ikke umiddelbart finde ud af hvor jeg skulle sove, men en venlig dame, der også var gæst på hotellet, havde haft ørerne åbne, så hun kunne fortælle mig, hvor der var en liste, der viste hvor mange, der sov på hvert værelse og hvor der var ledige pladser. Så jeg valgte et 3-mands værelse, hvor der kun var én anden indkvarteret.

Da jeg kom ind på værelset lå Ari fra Sverige i en af sengene - han tog det meget pænt, at jeg kom masende sent om aftenen og forklarede mig hvor jeg kunne finde badeværelset osv. Et hurtigt bad, tænderne børstet og så var jeg i seng ved midnat.

Lørdag	21-jul
Uppsala-Älvdalen	
Km	340
Tid i bevægelse	14:29
Tid i stilstand	01:34
Gns i bevægelse	23,5
Total gns	21,2
Højdemeter	1.935

3. Søndag 22. juli

Jeg plejer at falde i søvn i det øjeblik, jeg lægger hovedet på hovedpuden, men varmen gjorde, at jeg først faldt i søvn hen ad halv 1. Til gengæld vågnede jeg kl. 4:30 og lå og døsede til 5:30. Morgenmaden var først

klar kl. 6:00, så den tidlige afgang, jeg havde regnet med, blev forpurret. Til gengæld var det en fantastisk god morgenmad med hjemmelavet brød, syltetøj, müsli osv. Og te lavet på rigtige teblade – noget man næsten ikke oplever nogen steder mere. Der var også havregrød, men den lod jeg stå, selv om det sikkert er rigtigt godt at cykle på. Generelt har jeg svært ved at spise så meget som jeg burde – og det er ekstra irriterende, når morgenbordet er så lækkert, som det var her.

Temperaturen var 17 gr., som hurtigt steg til 25, men det var let overskyet, så det var rart cykelvejr. På de første 40 km steg det meget, hvorefter det fladede ud. Morgendisken hang over søerne og skabte sammen med solen nogle fantastiske scenerier. Selv om mange var kørt tidligere end mig, var jeg kommet af sted før de fleste fra hotellet, men inden vi nåede til næste kontrol var jeg blevet overhalet af de fleste andre. På trods af at vi kørte på en hovedvej, var trafikken sparsom og ikke generende for os cyklister – skønt!

Dagens første kontrol lå i Särna, hvor brandvæsnet havde placeret deres kommandocentral i forbindelse med de store skovbrande. Heldigvis var vinden ikke vendt, så brandene var langt fra vores rute. Men de vi kom op på en flad top og kunne se ud over landskabet, kunne vi se røgen fra brandene i det fjerne og vinden førte enkelte vif af røglugt forbi vores næser. En brandbil, der kørte forbi på vej mod Särna, bragte også lugt af røg og brand med sig.

Kontrollen i **Särna**, hvor jeg ankom kl. 10:30 efter i alt 420 km, lå i IOGTs – den svenske afholdsforenings – lokaler, så man måtte ikke medbringe øl eller være beruset indendørs. Men svimmel af anstrengelse mente arrangørerne godt, at man måtte være.

Kontrollen var bemannet – igen med flinke hjælpere, der sørgede for mad og drikke. Her fik jeg vandmelon, hvilket er helt fantastisk, når det er varmt. Ostemad og masser af vand og saft fyldte depoterne op, så jeg var

klar til næste etape efter 35 minutters pause.

Denne etape ville være uden mange muligheder for at få mad og drikke. Vi bevægede os fortsat opad, så vi først kørte blandt grønne træer, der så specielt flotte ud på en baggrund af blå himmel og hvide lammeskyer, og senere blandt lav, blomstrende lyng og gederams – superflot!

Jeg var kommet ind i Lapland, hvor renerne løber frit omkring. Man skal passe på dem, for de opfører sig som om det er dem, der ejer vejen og flytter sig ikke bare fordi der kommer en cykel eller en bil. Men de har vist ikke set en liggecykel før, så de flygter, når jeg nærmer mig. På nedkørslerne er jeg flere gange nødt til at stoppe næsten op, fordi jeg ikke tør satse på at renerne løber til venstre, hvis jeg kører højre om, eller omvendt. Lidt irriterende, når man endelig har fået lidt fart i cyklen, men på den anden side, er det sjovt at se dyrene, som ser mærkeligt luvslidte ud fordi de er ved at skifte pels. Det er i øvrigt lidt overraskende, at mange af renerne har Halsbånd på, men det er jo husdyr, så det er vel naturligt nok, at ejeren gerne vil markere hvilke dyr, der er hans.

Det går meget opad, hvilket får mit knæ til at gøre ondt, men det hjælper som altid at stå af og gå lidt. På den første 9 %-stigning gør knæet så ondt, at jeg må af og trække. Efter at have gået halvvejs op ad bakken, kan jeg sætte mig op og cykle resten af vejen til toppen uden problemer.

Det her var den mest øde etape – ca. 100 km uden en butik og kun et enkelt sted, hvor vi kunne få vand. Der er noget galt med afstandsangivelserne på rutebeskrivelsen for der er 132 km til næste kontrol i stedet for 90 km – og 75 km til vandingsstedet i stedet for 52 km – måske har jeg lavet en fejl, da jeg skrev afstandene ned eller også har rutebeskrivelsen ændret sig i de sidste dage inden start. I hvert fald har jeg forregnet mig. Solen bager og jeg er så småt ved at løbe tør for vand, men jeg kan se at jeg nærmer mig **Hög-vålen**, hvor det er muligt at få vand. Der holder en bil oppe ad en bakke, som jeg majsommeligt kæmper mig op ad og da jeg er næsten ud for bilen kan jeg se, at der står et skilt i vejkanthen med 'UTU' og en pil over mod bilen.

Hvor skønt! Arrangørerne har indset, at det reelt set er alt for varmt til at cykle rundt, så de har sendt en mand ud i en bil med drikkevarer, barer og slik i lange baner. Jeg får to brikker med appelsinjuice, to Japp-barer ('Yankie-barer' på svensk) og fyldt mine flasker op med frisk, koldt vand. 3 andre deltager ankommer og bliver også forfrisket – de døjer også med varmen og sætter også pris på denne ekstra forplejning. Jeg tager ikke mere end 6 minutters pause inden jeg fortsætter, men jeg er som et helt nyt og forfrisket menneske.

Senere får jeg at vide, at det ikke var arrangørerne, der havde sendt en ekstra mand ud med forsyninger til os. Det var en 'tilfældig' person, der havde hørt om vores brev, havde kørt flere timer i bil, stillet sig ud i solen i 9 timer og kørt hjem igen. Ganske utroligt! Jeg havde regnet med at se ham igen

senere på en af de efterfølgende kontroller, men jeg så ham aldrig igen og fik ikke takket ham så meget, som han fortjente. Jeg håber at arrangørerne har fået hans navn, så de kan overbringe rytternes tak til ham.

Jeg fortsatte op ad. Til sidst var vi så højt oppe, at de eneste træer, der var, var små, forkrøblede birketræer, der står og venter på at det bliver vinter, så de kan blive skjult af sneen. Megen skygge gav de ikke – faktisk ikke nogen overhovedet – så solen bagte ned, men nu havde jeg vand i dunkene til at slukke tørsten med. Vejen blev virkelig dårlig på dette stykke – ikke sådan at der var huller i den, men grov asfalt og masser af buler, så cyklen hoppede og dansede, når det gik ned ad bakke.

Der var også længere til kontrollen end jeg havde forventet, så da jeg kom til Funäsdalen, som ligger 13 km før kontrollen, kørte jeg ind på det første pizzeria, jeg så. Når jeg har cyklet længe, får jeg en slags tunnel-syn: Jeg kommer ind, jeg ser et skilt med de forskellige pizzaer, kan kun overkomme at læse de to første slags, så det er en af dem, jeg bestiller sammen med en cola. Svenske restauranter og cafeer er meget civiliserede på den måde, at man altid kan få postevand til sin mad – uden at nogen løfter et øjenbryn. Her gjorde jeg et voldsomt indhug i de svenske drikkevandsreserver for at få styr på min egen væskebalance. Men jeg sad og ventede på min pizza, opdagede jeg, at jeg kunne have fået en ren-burger i stedet. Øv – det kunne have været sjovt at prøve. Men pizzaen var nu også udmærket.

Efter 45 minutter sidder jeg på cyklen igen – nu med dejlig fyldt mave. På vej ud af byen vinker jeg til 3 deltagere, jeg mødte oppe ved Högvålen, som sidder ved en cafe – jeg ved ikke, hvorfor de ikke er kommet længere eller hvorfor de er så lang tid om at spise.

13 km længere fremme kommer jeg til kontrollen i **Tännaldalen**, hvor der er forplejning og sovemulighed. Jeg får mit stempel, vand, müsli med fillmjölk (A38), vand, en kiks, appelsinjuice, vandmelon og vand. Det viser sig, at det er Barbro og Tage Tillander, som jeg kender fra SBS 2017, hvor de kørte på tandem, der bestyrer kontrollen. Vi får snakket lidt inden jeg fortsætter ud i varmen.

Kort efter kontrollen begynder en 3 km lang bakke med en stigning på 6 pct. Det går langsomt, men er i øvrigt uproblematisk. Herefter går det op og ned – mest op – mod den svensk/norske grænse. Asfalten er ru, så det er umuligt at få ordentlig fart i cyklen. Præcis på grænsen skiftede asfalten fra ru og hård til glat og blød – det er utroligt hvad lidt oliepenge kan udrette! Nu kom der fart i cyklen – det hjalp også lidt, at det mestendels gik nedad herfra mod dagens sidste kontrol. Efter nogle km kom jeg til grænsekontrollen, hvor jeg valgte at trække lidt i bremsen for ikke at

overskride hastighedsbegrænsningen – der er jo ingen grund til at henlede toldernes opmærksomhed på en selv – heller ikke selv om man har rent mel i cykeltasken.

Efter i alt 612 km ankom jeg til **Røros** kl. 21:50 i et dejligt aftenlys. Røros er på Unescos liste over verdensarv pga. de mange træhuse i byen. Jeg så nogle flotte huse, men ikke så mange, at jeg synes byen er noget

specielt – måske var jeg bare ikke i de rigtige kvarterer i byen. Kontrollen lå gemt lidt inde bag hovedgadens huse, men der var sat et fint skilt op, der viste vej, så jeg fandt det uden problemer. Jeg fik et stempel og de flinke hjælpere pushede noget suppe, som jeg spiste med stort velbehag – kartoffelsuppe med diverse lækkerier. Suppe er nu godt ovenpå en lang dag: Det er varmt, det er nærende og så er det væske.

Jeg fik udleveret min dropbag og fik en beskrivelse af hvor jeg kunne finde hotellet, hvor jeg skulle overnatte. Det gik uden problemer at finde derhen og der gik ikke lang tid inden jeg havde fået udleveret nøglen til et tomandsværelse, hvor jeg var første mand.

Et tiltrængt bad og så i seng i håbet om at jeg ikke ville blive forstyrret for meget, når næste mand ankom.

Det havde været en hård dag, men til gengæld let at finde vej – jeg har nok ikke drejet mere end 5-6 gange.

Søndag	22-jul
Älvdalen-Røros	
Km	295
Tid i bevægelse	13:15
Tid i stilstand	02:12
Gns i bevægelse	22,3
Total gns	19,0
Højdemeter	2.323

4. Mandag d. 23. juli

Jeg faldt i søvn kl. 23:00 og stod op kl. 5:30 efter en let og ikke så god søvn. Min værelseskammerat dukkede ikke op – gad vide hvor han blev af? – men jeg har nok ligget og ventet på ham eller også var det bare for varmt på trods af et åbent vindue.

Jeg havde fået at vide af receptionisten aftenen før, at der ikke ville blive serveret morgenmad før kl. 7:30, så jeg ville køre over til kontrolstedet og få min morgenmad der. Heldigvis spurgte jeg igen, bare for en sikkerheds skyld, og det viste sig, at hotellet havde ændret spisetiden, for at cykelrytterne kunne få noget at spise, inden de skulle af sted. Så jeg kom ind i restauranten som første mand og fik spist lidt. Igen kunne jeg ikke spise så meget, som jeg egentligt synes, jeg burde – og igen takkede jeg nej til havregrøden, som lader til at være en nationalret nord for Danmark.

Jeg kom af sted kl. 6:30 i 13 grader, der lidt efter lidt steg til 15 grader. Det gik lidt opad og nedad med svage ben, der ikke rigtigt kunne komme ordentligt i gang. Men efter 20 km begyndte en 80 km lang ned-

kørsel med et fald på i alt 600 meter – super start på dagen! Det var overskyet med tunge, grå skyer og kl. 10 kørte jeg ind i skyerne, så jeg blev både gennemblødt og kold. Jeg måtte stoppe og tage lange ben, og vindvest på. Regnjakken fik lov at blive på cyklen, da det ikke var forfærdeligt koldt.

Kl. 11:10, efter i alt 724 km, ankom jeg til dagens første kontrol i **Støren**. Jeg kørte ind på en tankstation, hvor jeg fik et stempel, købte en kop te og nød en lille pizza. Mens jeg spiste

ankom flere andre ryttere, der var startet senere end mig. De må have fået mere regn end mig, for flere af dem frøs, så det tydeligt kunne ses.

Jeg kørte videre efter 30 minutters hvil – lang tid så tidligt på dagen. Regnen var stoppet / skyerne lå nu over os og tørvejret fortsatte resten af dagen selv om det fortsat var gråvej. Den generelle nedadgående retning fortsatte med en enkelt stigning på 100 m over 5 km indtil jeg ankom til mit pilgrimsmål, **Trondheim**.

Vejen ind i Trondheim var ikke for spændende: Industri, byggeri, vejarbejde og kedelige udsigter – men cykelstien var fin og min gps kunne fint finde vej ad de lidt snørklede stier. Til venstre over en bro – og der lå den, Nidaros Katedralen, på den anden side af en elv. En solid klods af en bygning i romansk stil med kraftige, firkantede tårne i den ene ende og et endnu mere firkantet og kraftigt tårn i midten. Jeg cyklede ad små stier de sidste få meter til jeg holdt ud for hovedindgangen til katedralen. Og den var der ikke noget som helst solidt over – de finest huggede stenfigurer, søjler, rosetter og gesvejsninger. Imponerende hvad man kunne hugge ud i sten i gamle dage!

Jeg var ikke den eneste, der nød synet. På den lille sti, der førte forbi pladsen foran hovedindgangen stimlede folk sammen – og stirrede ondt på mig, da jeg kom cyklende – og på pladsens bænke sad en gruppe rockere med vest og rygmærke og nød solen og udsigten.

Jeg havde læst på UTU-hjemmesiden, at vi eventuelt kunne stemple i pilgrimsgården, som jeg ikke vidste hvor lå, så jeg kørte stille videre indtil jeg så et skilt, der pegede mig i den rigtige retning.

Pilgrimsgården lå bag katedralen, modsat hovedindgangen, ned til en å, der løber gennem byen – fantastisk flot placering. Jeg stillede cyklen fra mig ved indgangen og gik lidt søgende op ad trappen og ind i 'vestibulen'. Her fandt jeg et skilt til pilgrimskontoret, som jeg lidt prøvende stak hovedet ind i. Straks kom en venlig mand farende, hev mig inden for, skænkede kaffe for mig og bød mig på kiks og småkager. Jeg bad om et stempel og skulle lige til at forklare hvorfor – men det behøvede jeg ikke, for de var vant til at ud-

dele stempler i pilgrimskontoret – jeg havde ikke tænkt på at alle andre pilgrimme også har et 'kontrolkort', de skal have stemplet. Jeg forklarede, at jeg var kommet cyklende fra Uppsala – det tog han ret roligt indtil han spurgte hvor lang tid, jeg havde været om det, og jeg fortalte, at det havde taget 2½ dag.

Hans med-kontorist, Betty, en lige så venlig og imødekommende dame, kom til og fik historien om, hvordan jeg var kommet cyklende. Vi talte om pilgrimme og om hvordan de to brugte deres ferie på frivilligt at bemande pilgrimskontoret. En tysk pilgrim kom til og vi talte lidt om, hvordan han camperede i en nærliggende park – "det er ikke rigtigt lovligt, men det er heller ikke ulovligt", forklarede Betty, da jeg spurgte om der var allemandsret i parkerne! En af kirkens præster kom til og vi talte lidt mere om pilgrimme – super hyggeligt!

Betty ville vide hvor mange vi var, så jeg fortalte, at vi var startet 57 stk. (det var før jeg vidste, at mange var udeblevet fra starten, så vi kun var 39 til start), men at jeg ikke vidste hvor mange, der ville komme til pilgrimskontoret. Betty skrev omhyggeligt ind i sin protokol, at vi var 57 på pilgrimsrejse – det samlede antal besøgende har betydning for fremtidige bevillinger lige som ude i resten af verden.

For at blive godkendt som pilgrim, skal man have gået mindst 100 km eller cyklet 200 km – så jeg havde kvalificeret mig til et 'Olavs-brev' som bevis på at jeg havde gennemført en pilgrimsrejse. Jeg fik også et stempel i mit kontrolkort og en lille mærkat, der ville give mig adgang til katedralen – jeg havde desværre ikke tid til sightseeing, så jeg fik sat mærkaten ind i kontrolkortet, hvor der var blevet stemplet på den hemmelige kontrol.

Efter ½ time på pilgrimskontoret fortsatte jeg – nu med retning mod Uppsala. Jeg havde fået anvist et par gode cafeer, men jeg fandt dem ikke, så da jeg var på vej ud af byen, stoppede jeg i vejkanten og spiste et par medbragte sandwich, jeg havde smurt om morgenen.

Temperaturen var nu steget til 20 grader, men det var stadig gråvejr, så det var helt menneskeligt vejr at cykle i.

Efter 30 km kom jeg til byen Hell, tæt ved lufthavnen, hvor der var lagt en lille sløjfe ind på ruten, så vi kom forbi stationen, hvor Gods-ekspeditionen ligger. Både bynavn og kontorets navn skal læses på engelsk!

På den næste strækning var der mange og lange stigninger, men de var ikke så stejle som dagen før, så mit knæ brokkede sig ikke voldsomt meget. Vejret klarede op, solen kom frem, men der var stadig behagelige 20 grader.

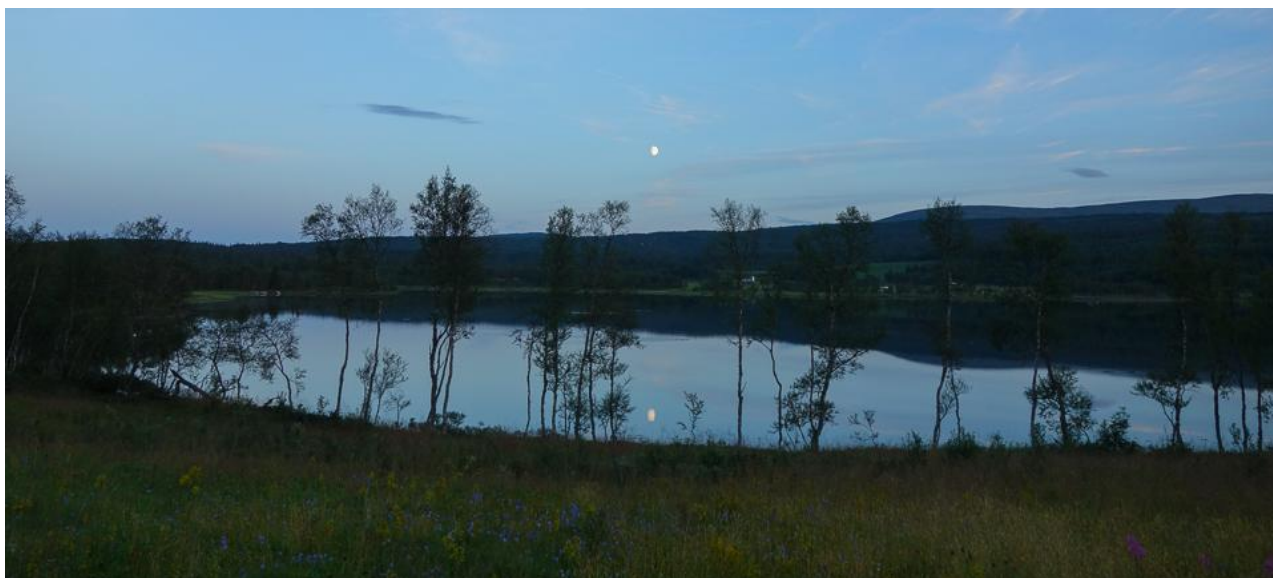
Efter i alt 838 km, ankom jeg kl. 18:15 til **Selbu**. Der sad en lille gruppe deltagere og spiste is i solen ved en tankstation, så jeg stoppede op, fik et stempel, en burger med cola og en lille hyggesnak med de andre. Det var svært at forlade den gode plads i solen, men efter 25 minutter svingede jeg cyklen ud på vejen igen.

Efter nogle km svingede vejen og så gik det ellers stejlt opad. Jeg klarede første halvdel af bakken, men så måtte jeg af og trække cyklen, da mit knæ ikke ville længere. Efter 5 min trækken var knæet igen ok og jeg kunne sætte mig og cykle videre.

Det fortsatte op og ned, op og ned og solen kom nu for alvor frem, så temperaturen steg til 25 grader. Hen på aftenen stilledede vinden af – der havde været en del modvind i løbet af dagen – og månen stod op på den stadig

lyse himmel. Vandet i søerne, jeg kom forbi, var blikstille, så træer, klipper og måne spejlede sig krystalklart i det dæmpede lys. Flot, flot, flot.

Temperaturen faldt til 12 grader, så jeg tog for første gang min regnjakke på – ikke mod vand, men mod vind og 'kulde'. 12 grader er varmt på de kanter – en normal sommer kunne vi sagtens have oplevet temperaturer omkring frysepunktet, fik jeg at vide.

Jeg ankom til overnatningsstedet, **Stugudalen**, kl. 22:40, efter i alt 915 km. De sidste 70 km havde været rigtig hårde, men den flotte udsigt opvejede det til fulde. Selv om jeg også i dag havde kørt alene, havde jeg mødt flere af de andre og talt lidt med dem – det var tydeligt, at tempoet var ved at falde blandt mange af deltagerne.

Der var mere aktivitet ved kontrollen end der ellers havde været, flere var ved at justere / reparere deres cykler og en cykel var ved at få nyt baghjul, hvor en Shimano 11-speed kassette skulle konverteres til en Campagnolo 10-speed - eller også var det omvendt.

På kontrollen sad der 9 andre deltagere og spiste. Der var meget stille omkring bordet, mens alle sad indadvendte og mediterede over dagens anstrengelser. Jeg kunne som sædvanligt ikke rigtigt få noget ned ud over vand og lidt muesli. Hjælperne ville så gerne gøre det godt og spurgte mig igen og igen, om jeg ikke ville have lidt rørræg eller andet varmt. Jeg svarede nej tak, men hjælperne, der uden problemer ville kunne få job som pushere i Christiania, pressede på, og til sidst gav jeg efter og accepterede en portion rørræg med broccoli, ost og løg. Uhhmm, hvor var det godt! Vand, saft, knækbrød med peanutbutter – og så var jeg mæt.

Jeg fandt over på hotellet, hvor jeg fik mit værelse – igen med Ari som værelseskammerat.

Mandag	23-jul
Røros-Stugudalen	
Km	280
Tid i bevægelse	14:02
Tid i stilstand	01:58
Gns i bevægelse	20,0
Total gns	17,8
Højdemeter	2.074

5. Tirsdag d. 24. juli

Jeg kom i seng lidt over midnat, men faldt først i søvn omkring halv et. Vågnede ved 3-tiden og lå og døsede til kl. 5, hvor jeg stod op. Utroligt så dårligt jeg sov på denne tur – måske pga. af varmen selv om der var behagelige temperaturer om natten. Jeg var igen den første mand i restauranten – måtte vente lidt på at værten fik stillet det hele an. Igen takkede jeg nej til havregrøden, selv om værten fortalte, at han egenhændigt havde tilberedt den.

Lige som på de andre kontroller havde cyklerne stået låst inde for natten. Med hjælp fra en fra supportteamet fik jeg låst op og viklet min cykel ud af de andre, så jeg kunne køre kl. 6:00.

Vejret var flot med en blå himmel med enkelte skyer, der spejlede sig i søen, som jeg kørte rundt om. Efter en lille kilometer, startede en 9 km lang, hård bakke. Bakken steg med 6% eller mere de første 5-6 km og fladede så lidt ud. Det er hård kost så tidligt på dagen og uden at mine ben havde haft mulighed for at varme op først. Til gengæld var udsigten utrolig flot og jeg havde vejen helt for mig selv. Jeg var nødt til at stå af og trække lidt for at give mit knæ lidt ro, men efter en times tid kom jeg op til toppen, hvor vejen fladede ud og det begyndte at gå nedad igen.

Jeg kom forbi et par autocampere, hvor folk stadig lå og sov – de ved ikke hvad de gik glip af! Øde, storslået og ikke et hus så langt øjet rakte. Solen skinnede igen fra en skyfri himmel, men det var stadig så tidligt, at temperaturen var behagelig.

Jeg passerede igen grænsen mellem Norge og Sverige og oplevede igen den store forskel i vejbelægningens kvalitet – denne gang med den effekt, at jeg skulle træde hårdt for at få fart i cyklen nedad bakke.

For bunden af bakken lå **Tännudalen**, hvor jeg ankom kl. 9:45 efter 86 hårde km – eller 1004 km i alt. Her var det igen Barbro og Tage Tillander, der bestyrede kontrollen og igen sikrede de sig, at jeg fik noget at spise.

De havde bedre tid denne gang, da jeg var eneste rytter, så vi fik os en ordentlig sludder. Jeg var dog stadig træt efter en dårlig nats søvn, så jeg lagde mig ind på en madras og fik en lille lur, inden jeg igen forlod kontrollen kl. 10:50.

I **Högvålen**, Sveriges højest beliggende by, fik jeg igen fyldt flaskerne. Denne gang på det af arrangørerne planlagte sted: En lille kirke, der lå lidt fra vejen. Jeg kunne ikke lige finde vandposten, men fandt frem til en vandhane inde på kirkegården – bagefter så jeg, at der var sat en dunk frem på et bord, hvor man kunne tanke vand. Hvem der har sat dunken frem og hvem, der fylder den, er stadig et mysterium for mig.

Arrangørerne havde lavet en fin mulighed for at registrere hvor man var, så både familie og arrangørerne kunne følge med. Det foregik ved, at man gik ind på UTU-hjemmesiden på sin mobil, og når man tastede sit startnummer, fandt hjemmesiden selv koordinater og bynavn og det blev så lagt ned på hjemmesiden sammen med tidspunktet. På de bemandede kontroller anvendte hjælperne denne rapporteringsmulighed, og på andre kontroller eller andre steder kunne jeg selv foretage registreringen. Det fungerede super let og godt – da jeg lige havde fundet ud af, hvordan man skulle gøre – så jeg registrerede min position løbende.

Vejen op til Högvålen og videre derfra er en værre 'skrumpelväg', som Ari kaldte det, hvor jeg hoppede og dansede af sted. Ingen deciderede huller, men ujævn som bare Og der var bakker. Jeg måtte af cyklen en gang imellem for pga. ondt i knæet og sovende fødder – det hjalp overraskende hurtigt at gå lidt.

Solen havde fået godt fat og temperaturen steg nu igen til 35 grader, så jeg ankom godt udmattet til **Särna**, kl. 17:45 efter i alt 1.097 km. Jeg fik lidt at spise – yoghurt med müsli, da jeg ikke kan få andet ned - og vand at drikke og lagde mig så lidt på en madras for lige at hvile lidt inden dagens sidste strækning. Jeg lå

vel ikke ret lang tid, for jeg kørte igen efter en time, men bare det, at have ligget og lukket øjnene gjorde underværker. Det hjalp nok også at de værste stigninger var overstået, og lange stræk var nedad, hvor jeg fik god fart i cyklen.

Man kunne stadig se røgskyerne i det fjerne – der var ikke faldet en dråbe regn i den tid vi havde været væk, så skovbrandene havde stadig godt fat.

Jeg ankom til kontrollen i **Älvdalen** kl. 22:20 efter 1.200 km og endnu en dag med flotte udsigter. Der var en del aktivitet ved kontrollen – det er tydeligt, at vi nærmer os mål, og folk ikke længere er bekymrede for, om de kan klare det, men hellere vil trække nydelsen lidt ud. Yoghurt med müsli for 3. gang denne dag – det er faktisk ret godt – og så i seng – denne gang i mit 'gamle' værelse på hotel/vandrehjem '3 Bjørne'.

Tirsdag	24-jul
Stugudalen-Älvdalen	
Km	285
Tid i bevægelse	13:56
Tid i stilstand	03:02
Gns i bevægelse	20,4
Total gns	17,8
Højdemeter	2.074

6. Onsdag d. 25. juli

Jeg sov godt fra 0:30 til 5:30. Endnu et skønt morgenmåltid med yoghurt med müsli(!), hjemmebagte bol-
ler, te og juice. Der var 17 grader og blå himmel, da jeg startede ud – igen alene. Efter 3½ time blev jeg
overhalet af en gruppe unge, hurtige deltagere – de må have taget sig god tid ved morgenbordet, siden det
tog så lang tid for dem at indhente mig.

Kort før Leksand indhentede Mårten mig. Vi kørte og snakkede sam-
men indtil **Leksand**, hvor vi ankom kl. 11:10 efter 1.275 km. Vi tog ind
på en tankstation for at stemple og få noget at spise. Temperaturen
var nu steget til 28 grader, så det var vigtigt at få noget at drikke og
noget mere i flaskerne.

Vi fortsatte sammen ud fra Leksand efter 40 minutters pause. På vej
ud af byen blev vi filmet af en Google Street-view bil, så med lidt held
kommer ARD-trøjen snart til at figurere i Googles version af virkelig-
heden – i skrivende stund kan jeg dog ikke se den, så måske er vi ble-
vet snydt...

Det gik stadig op og ned, men heldigvis mest ned og tiden gik hurtigt i
godt selskab.

Vi ankom til **Torsång** kl. 14:25 efter i alt 1.355 km. Denne gang nøjedes vi ikke med ishuset, men tog
restauranten på den anden side af elven. Der var godt fyldt op – det var jo både ferie, solskin og
frokosttid – men vi fik bestilt noget pasta og fandt en plads ved tyskeren, Gerds, bord. Han var kom-
met lidt før os, så han havde fået tømt sin guldøl og var næsten færdig med at spise. Mårten var
helt udslidt, så han måtte spise af to omgange for at kunne få maden ned – men det gav mig lejlig-
hed til en lille lur i græsset ned mod elven.

Efter en time kørte vi videre i det gode vejr. Temperaturen steg op mod de 35 grader, blå himmel, solskin
og flere flotte udsigter. Vi kørte og snakkede, så tiden gik fint. Vejen var mest for nedadgående – lige indtil vi kom til Garpen-
berg, hvor de sidste 4 km havde en stigning på 6% eller mere. Føj for en oplevelse – men op kom vi da.

Vi ankom til **Garpenberg** kl. 18:00 efter 1.385 km. Kontrollen lå i
et forsamlingshus – på vej ud derfra opdagede jeg, at huset lå på
pilgrimsruten (den, man går) – meget passende med en kontrol
sådan et sted.

Vi var ikke mange ryttere i kontrollen – 3, der var kommet før os, og som tog af sted igen før os – og så Mårten og mig. Vi fik noget at spise, noget at drikke, lidt mere at spise og endnu mere at drikke. Og så fik jeg mig en lille lur på et kvarters tid. Og så skulle Mortån også have en lur. Og så skulle vi lige smøre et stykke knækbrød med ost inden vi tog af sted.

Der var nogle få bakker efter Garpenberg, men jeg ænsede dem knap nok nu, hvor jeg havde fået fyldt maven – og derefter var det stort set ned ad bakke resten af vejen.

Vi ankom til **Gysinge** kl. 21:15 efter 1.454 km. Kontrollen, den lille købmand, var lukket, men der skulle være et stempel udenfor. Vi kunne nu ikke finde stemplet, så vi tog i stedet en selfie foran butikken og sendte

til arrangørerne. Vi spiste vores knækbrød på broen over floden mens vi nød solnedgangen – og jeg opdagede, at blødt knækbrød med ost slet ikke er så dårligt på en brevet.

De sidste 78 km gik fint mens mørket faldt på, stjernerne og månen kom frem og lyn tegnede sig på himlen i horisonten. De sidste 3 km kørte vi på en grussti forbi gamle gravhøje. Det ville helt sikkert have været flot i dagslys, men nu hvor alt var mørkt kunne vi ikke se højene og stien bestod efter flere

måneders tørke af løst sand, som gjorde det svært at holde balancen samtidigt med vi skulle navigere ad den uoplyste sti. Det var lidt spændende i vores trætte tilstand.

Målet i **Uppsala** nåede vi kl. 01:19 efter 1.531 km. Kontrollen lå i en skole, hvor vi fik tilbudt noget at spise og et glas bobler (vist uden alkohol – men jeg var alligevel slingrende, så det gjorde ikke noget).

Alt i alt var det en fantastisk tur med en meget velfungerende organisation bag. Som alle lange brevet'er var det en hård tur, men muligheden for at sove for hver ca. 300 km – og at jeg kunne komme i seng før midnat stort set hver aften – gør UTU til en af de lettere og mere behagelige lange brevet'er, jeg har kørt. Jeg kan klart anbefale andre at tilmelde sig, når UTU igen kommer på kalenderen – også selv om vejret næppe bliver helt så godt. Tak til alle, der arrangerede, sad ved kontrollerne eller på anden måde hjalp til.

En pilgrimsrejse præges af pilgrimmens 7 nøgleord:

- Enkelhed
 - ✓ *Der findes næsten ikke noget mere enkelt end bare at sætte sig på sin cykel og træde i pedalerne*
- Langsommelighed
 - ✓ *Jeps, det går langsomt – i hvert fald for mig*
- Stilhed
 - ✓ *Ja, man hører kun hjulene mod asfalten og måske kæden, der slubrer i de velsmurte tandhjul*
- At dele
 - ✓ *Ja, randonneurer konkurrerer ikke mod hinanden, men mod sig selv. Man deler kammeratskab - og slanger i den udstrækning, man har nogen at give af*
- Frihed
 - ✓ *Man er fri til at køre i det tempo man vil (og kan), man bestemmer selv hvornår man cykler og hvornår man spiser eller sover – det er tæt på den ultimative frihed*
- Åndelighed
 - ✓ *Det kan være helt spirituelt at cykle så længe bare med sig selv som selskab. Man når at tænke mange tanker – og på forunderlig vis blive tom for alle hverdagens tanker*
- Bekymringsløshed
 - ✓ *Der er næsten ikke noget at bekymre sig for, for når man har sat sig i sadlen, så er det ligegyldigt om det regner eller solen skinner – man skal under alle omstændigheder bare blive ved med at træde i pedalerne.*

